

JANA BARILLOVÁ

O dvanástich mesiačikoch

Uprostred čistinky sedia muži ticho.
Nesmelá dievčina hľadá na nich z kríkov.
V očiach má otázky: „Čo mám robiť teraz?
Macocha jahody kázala mi zbierať.“

S plačom a zmrznutá cez kríky sa brodí,
že vidí starčekov, celkom sa jej hodí.
„Zdravím vás, ľudkovia, kúsok tepla prosím,
ja veľa starostí na duši si nosím.“

Mám priniesť jahody pod výstrahou bitky,
ale ich neviem nájsť, keď je aj sneh plytký.“
Pozrie sa najstarší Marec na tú stranu,
kde sedí mesiac Jún, aby na trón stanul.

Zrazu je horúco, jahôd plná lúka.
„Zbieraj len, Maruška, nenechaj sa núkať!“
Maruška prešťastná, jahôd plný košík,
ďakuje úctivo. A domov ich nosí.

No stará macocha nevdáčná je stále,
posiela Helenu na to miesto. Ale...
Keď prišla Helena, drzá k mužom bola:
„Aj ja chcem jahody!“ zďaleka už volá.

Zahrmel Január, víchor na ňu pustil,
privolal tuhý mráz, sypal aj sneh hustý.
Helena neprišla, macocha ju hľadá,
od zimy, únavy, taktiež v snehu padá.

Čakala Maruška na obidve dlho.

Nastali pekné dni za tou zimou tuhou.
Neprišli už viacej, zamrzli tam v lese.
K Maruške mládenec na koni sa nesie.

Vzal si ju za ženu a šťastne si žili.

Aj dvanásť priateľov občas navštívili.
Každý deň tešia sa z prírody, jej krás.

Pamätajte i vy na to: Všetko má svoj čas.